

МИЛЕ МАРКОВСКИ
БЕЛИ ПТИЦИ ОТ ЛУННАТА
ПЪТЕКА

chitanka.info

1

Изплува сякаш от простора и уморена остана да лежи на ниския покрив. Приличаше на параход, оставен на брега.

Тежко дишаше и главата ѝ бе клюмнала.

Очите обгръщаха морето, подобно на отворено ветрило.

Птицата сякаш искаше за последен път да погълне красотата на сребреещата се вода.

А гларусите крещяха.

Ранената птица все повече отслабваше. Тя виждаше всичко около себе си през гъсти рибарски мрежи. Смътно си спомняше за дивите морски скали. За зимните ветрове. За дългото дебнене и за бясното устремление към къщите, от които открадваше хляб или сирене.

Старците клатеха глави, мислейки:

„Стръвниците пак прииждат...“

А децата гръмогласно викаха подир морските разбойници.

После нощта тичаше с боси крака и развяваше черно знаме, оросено с трептящи пламъци.

Сънливите деца задаваха последните си въпроси:

— Има две луни, нали? Една на небето, една в морето. Искахме да хванем плуващата. Не успяхме. Защо, мамо?

— Сигурно гларусите са я клъвнали.

— Сега сигурно някой гларус лети с луна в корема — умислено мълвеше детето. — Мамо, а защо водата няма зъби?

— Гларусите са виновни.

А защо параходите не са трактори, за да орат морето?

— Гларусите не им позволяват.

Децата неусетно заспиваха. Сънуваха страшно големи птици с дълги ръце и огромни клюнове. Те крадяха големи буци сирене, ограбваха отговорите на детските въпроси, отнемаха скритите детски желания.

И крясъците на зловещите птици се спускаха върху къщите. Децата вдигаха ръце с вик:

— Хиш!... Бягайте!...

Птиците отлитаха. Пак се връщаха. И плачеха. Ала дали наистина това бе плач?

Бялата птица със счупеното крило си спомни всичко това и стана по-тъжна.

Небето потъмняваше. И водата почерня.

Гларусът изтръпнал вдигна глава.

Напрегна сетни сили да избяга.

Беше безсилен.

Няколко капки кръв се сляха и на мръсния покрив разцъфтя бледочервена линия. И очите на птицата придобиха такъв цвят.

И детето стоеше вкаменено. Мигновено помисли да вземе голям камък и да го хвърли върху крадеца. Но стоеше с отпуснати ръце, нямамо, и то безсилно.

Огледа се. Бързо се изкатери на покрива. Хвана птицата за краката. После внимателно се спусна, изтича между дърветата.

Те сякаш въпросително се спогледаха.

2

В малката пещера край морето две деца стояха сериозни. Между тях бе раненият гларус. Една вълна надникна. Нищо не видя. Отплува в морето.

Първото дете каза:

— Тази птица трябва да умре. Тя открадна плуващата луна.

Второто мълчаливо се съгласи, после промълви:

— Плаче... Като че ли плаче...

— Разбойниците не умеят да плачат. Тя открадна рибите и лодките, и параходите, тя открадна зъбите на морето...

Птицата бе с разперени кървави криле. Сънуваше високи вълни.

Децата се спогледаха. От малката кошничка извадиха хляб и сирене. В една чинийка наляха вода. Всичко това сложиха пред гларуса. После излязоха.

Две детски глави загрижено гледаха от двете страни на пещерата.

Гларусът се повдигна, ала децата не проумяваха дали той видя храната, или пък това бе последният му опит да прегърне морето.

Децата влязоха в пещерата. Мълчешком застанаха от двете страни на птицата.

— Отива си — каза първото.

Второто кимаше.

— Май че плаче — рече.

— За пакостите сигурно си спомня — продължи първото. — Ще го накажем за всичко откраднато.

Отвори клюна на птицата и тя с мъка преглътна сиренето.

— И за водата трябва да бъде наказана — шепнешком рече второто.

— И за водата — съгласи се първото и сложи в устата на гларуса вода.

Измиха му крилете.

Здрачът пристъпи с тих, топъл вятър. Морето се обърна на гръб. Простря бели кълба прежда от единия до другия бряг.

Децата стояха край птицата, докато нощта се спусна в морето.
На разсъмване те бяха пак в пещерата.
Но гларусът не беше там.

3

И задаваха последните си въпроси. А те бяха:

— Две луни има, нали? Искахме да хванем тази във водата. Не можахме. Защо, мамо?

— Гларусите май са я клъвнали.

— Сега летят гларуси с малки луни в себе си.

И преди сънят да почука по прозорците, една бяла птица кацна на покрива, срещу къщата на спасителя си.

Няколко мига гледаше в спокойния креват и отлетя.

И бели птици като платноходки се впуснаха в танц из черната нощ.

И никой не можеше да си обясни как гларусите изведнъж се превърнаха в трептящи балерини.

Всяка нощ те идваха от лунната пътека.

Обикаляха около къщите на двете деца.

Просторът пееше нежна мелодия.

Морето се люлееше в голяма приспивна люлка.

Сутрин гларусите си ставаха пак гларуси.

Децата викаха подир тях.

И двете деца крещяха.

Те не се доверяваха на никого, защото не знаеха дали раненият гларус не е между тези разбойници.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.